

Niet dat mensen niet gelovig zouden zijn, is voor de monotheïst het probleem, maar dat ze dat juist wél zijn.

Mare De Kesel stelt in *Goden breken* de vraag hoe het komt dat de typisch westerse godsdiensten, de monotheïstische religies (jodendom, christendom, islam) een enorme invloed hebben gehad op de geseclariseerde moderne cultuur, en er tegelijkertijd fel door zijn bestreden.

In dialoog met een rijke traditie van denkers - onder meer Nietzsche, Bergson, Heidegger, Freud, Bataille, Lacan, Assmann, Zizek - laat hij zien dat het monotheïsme zelf de elementen van de moderne godsdienstkritiek in zich draagt; het is een 'machine' om goden te maken, maar veeleer nog te 'breken'. Het kritische vuurwerk van bijvoorbeeld de profeten of de apostelen is gericht tegen de typische menselijke neiging de eigen wensen voor werkelijkheid te nemen en zich in een te comfortabel godsgeloof te nestelen.

Of het nu om een reflectie over Casanova gaat, de Regensburg-lezing van Paus Benedictus XVI, het fundamentalisme van Bin Laden en Mohammed B, of het postmoderne cynisme, elk van die hier verzamelde essays biedt op zijn manier een uitwerking van deze provocatieve stelling.

Mare De Kesel (1957) is verbonden aan de *Arteveldehogeschool Gent* en de *Faculteit der Theologie* van de Radboud Universiteit te Nijmegen.